

ΕΤΟΣ Ε΄.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 219

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΛΕ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΕΠΤΑ΄10

Τιμή ετησίας συνδρομής προπληρωτέας διά μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διά δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20
Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ἐδού Σοφοκλέους, ὅπου τέως ἦν ὁ Ἄρειος Πάγος.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 24 Ἀπριλίου 1883.

Ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας ἀφικνεῖται σήμερον, ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας ἀφικνεῖται αὔριον, ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας δὲν ἀφίκετο, θὰ ἀφίχθῃ, ἀφίκετο τέλος.

Ἴδου τί ἀπὸ 20 ἤδη καὶ πλέον ἡμερῶν ἀποτελεῖ τὸ κέντρον περὶ ὃ στρέφονται, ὡς ὄνος περὶ μαγγανοπήγαδον, αἱ εἰδήσεις, αἱ κρίσεις, τὰ ἄρθρα, τὰ δελτία τῶν 2]3 τῆς Ἀθηναϊκῆς δημοσιογραφίας, εἰς ἣν ἡ ἀναχώρησις τοῦ ἡγεμόνος Ἀλεξάνδρου ἐκ Βουλγαρίας καὶ ἡ περιπλάνησις αὐτοῦ ἀνὰ τοὺς ἀγίους τόπους καὶ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου ἔδοσαν ἀφορμὴν νὰ διακόψῃ ἐπ' ὀλίγον τὴν τεσσαρακοστὴν ὕλης καὶ εἰδήσεων, ἣν ἄγει ὡς ἐκ τῆς ἀπουσίας τῆς Βουλῆς καὶ τῆς μὴ ἐνάρξεως ἐτι τῆς θεατρικῆς κινήσεως. Καὶ ἂν ὁ ἀναμενόμενος ἐκτὸς τῆς ἡγεμονικῆς ιδιότητός του εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ εἶνε καὶ συνδρομητὴς εἰς ἑλληνικὰς ἐφημερίδας, βεβαίως θὰ ἀνεθεμάτιζεν τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὴν Σοφίαν του, βλέπων μετὰ πόσης ἀσπλαγχνίας ἀνετέμη καὶ κατεσπαράχθη τὸ διάδημα αὐτοῦ τοῦτο.

Διότι κατὰ τὸν ἀρχαιοπαράδοτον πλέον ἀδδηριτισμόν, ὅστις ἐνεκεντρώθη καὶ θάλλει ὡς ἰθαγενὲς φυτὸν τοῦ τόπου τούτου, εἰς τὸ ταξειδίον αὐτὸ καὶ τὴν διάβασιν διὰ τῆς Ἑλλάδος συνἔδθη πολιτικὴ καὶ φυλετικὴ ἀκόμη σημασία βαρυτέρα τῶν κολακυνθῶν τῆς Βουλγαρίας καὶ τῶν ἑλληνικῶν πεπονίων.

Ἐπὶ τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων ἀνηγγέρθησαν — χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ κ. Σκουλοῦδη, ὅστις ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ του ἔχει πλέον τὸ μονοπώλιον αὐτῶν — ἰσπανικοὶ πύργοι νέας πολιτικῆς καὶ φυλετικῆς διαπλάσεως τῆς Ἀνατολῆς, ἐκτραφησομένης καὶ σχεδιασθησομένης κατὰ τὴν τρίμερον τὸ πολὺ

συμβίωσιν τῶν δύο ἡγεμόνων, ἀλογίστων φόβων καὶ ἀκαίρων ξενιλατικῶν διαθέσεων, σκέψεων περὶ τῶν παρόντων καὶ μελλοντικῶν βλέψεων, κατ' ἄλλοτὲ ποτε παραδεδεγμένην δημοσιογραφικὴν ἔκφρασιν. Τὴν συμπλήρωσιν δὲ ὄλων αὐτῶν τῶν ὀψιφανῶν ἐνδείξεων μερίμνης περὶ τῶν διεθνῶν σχέσεων ἔθνους ἀξιούντος νὰ μὴ μένη κεκλεισμένον ἐν τῷ στενῷ κύκλῳ, εἰς ὃν ἤδη εὐρίσκεται, ἀνέλαβεν ὁ κ. Τρικούπης γράψας τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀνεμένετο ὁ ἡγεμὼν, πιστοποιητικὸν δι' οὗ ὠμολόγει ἑαυτὸν ἐστερημένον πάσης πολιτικωτέρας ἰδέας, ἄρθρον δευτερευόντων ἐν τῇ «Ὠρα», δι' οὗ ἠθέλησε νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὸν ἐπίσημον ταξειδιώτην ὅτι δῆθεν ἂν αὐτὸς ἐπεδεικνυε διπλωματικὴν δεξιότητα ἐρχόμενος νὰ φιλοξενηθῇ παρ' ἡμῖν, ἔχομεν καὶ ἡμεῖς ὅμοιον νόμισμα νὰ τὸν πληρώσωμεν δεξιούμενο· αὐτὸν χαρμωσύνως, θάλλει δὲ ἐν Ἀθήναις μείζων πολιτικὴ σοφία ἢ εἰς τὴν πρωτεύουσάν αὐτοῦ. Ἐν τῷ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν δὲ κωμικῷ τούτῳ ἄρθρῳ κυριώτατον λόγον, δι' ὃν ἔκρινε, λέγει, ὡς καὶ ὁ ἡγεμὼν διὰ τῆς ἐλευσεώς του, ἐφικτὴν καὶ ἀναγκαίαν τὴν ἀδελφωσιν τῶν ἑλληνικῶν καὶ βουλγαρικῶν ἐθνικῶν πόθων, προέβαλλεν ὅτι «ἡ Ἀνατολὴ παρέχει εἰς ἀμφοτέρα τὰ ἀδελφὰ ἔθνη ἀτέρμονας ὀρίζοντας»!

Ἄλλ' ὄλος αὐτὸς ὁ πολὺς θόρυβος διὰ τίποτε, προκληθεὶς ἴσως ἐκ τῆς μονομανίας παντὸς παρ' ἡμῖν πολιτικολογοῦντος νὰ σκέπτηται περὶ τῶν μελλόντων καὶ τῶν ἀπωτέρω πρὶν ἴδῃ τὰ πρὸ τῆς μύτης του, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ὑποφαινόμενον, ὅστις βλέπει μὲν κάλλιστα τὴν μύτην του, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πέραν αὐτῆς—ὄλος αὐτὸς ὁ κενὸς θόρυβος θὰ κοπάσῃ διὰ τῆς ἀφίξεως καὶ ἀναχωρήσεως πάλιν τοῦ ἐπισήμου ξένου, ὡς ἦλθεν, εἰς τὰ ἴδια διότι αἱ μεγάλαι φυλετικαὶ ἰδίως διακρίσεις ἢ συμφωνίαι δὲν κανονίζονται δι' ἐνὸς ταξειδίου ἢ δύο γευμάτων· οἱ δ' ἐν τῇ Ἀνατολῇ μάλιστα κυβερνῶντες εἶνε προωρισμένοι νὰ κολουθῶσι τὸ ρεῦμα τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων καὶ πόθων τῶν λαῶν των, ὅπως ἐγὼ νὰ μένω

IGNOTUS